

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. No. 39-40
Sâmbătă 21 Decembrie 1935.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Vieața creștină în lumina bucuriei de Crăciun

Omenirea rătăcită pe cărările întunericii și ale ghețurilor sufletești a plâns veacuri în șir după mântuire. Pe altare păgânești se ardeau jertfele cu sutele din cele mai alese animale, pentruca prin fumul acestor victime să se imploare deschiderea cerurilor. Și cerul nu s'a deschis, pentrucă de ar umbla omenirea în coate și în genunchi, suptă de posturi și privegheri, nimica nu folosește, câtă vreme dânsa se întemeiază numai pe slabele puteri omenești. Omul e în stare să răscolească pământul negru, răsturnând brazde cu plugul, dar făclie strălucitoare până la cer brațul său nu va purta câtă vreme Dumnezeu nu va da tărie prin haruri dumnezești. Lumina credinței și economia mântuirii trebuia să vină dela Dumnezeu.

La *plinirea vremii* sosește mult așteptatul tuturor inimilor, Isus Mântuitorul. In peștera din Viflaim se naște El, pruncul mic înfășat, în iesle culcat, după consemnul dat de inger.

Hristos Impăratul.

E pentru întâia oară când omenirea îi este dat să vadă pe Dumnezeu întromenit, aflându-l după pribegie îndelungată în peștera sfântă. Frumos și strălucit El „*soarele dreptății*”, răsare neasemănat mai mareț decât globul de foc zis soare, la arătarea aurorii dimineții. Lumina lui Hristos, strălucirea luminei eterne vine ca să lumineze pe „*ceice ședearu în întuneric și în umbra morții*”.

In noaptea sfântă trebuie să înceteze toate urile și sfășierile dintre oameni, pentrucă se aude imn ingeresc: Pe pământ pace, iar omul e fericit să vadă minunea neauzită

la nașterii lui Dumnezeu din Preacurata Fecioară Maria.

Adam l-a văzut pe Dumnezeu în vis, prorocii prin viziuni, oamenii de știință l-au căutat în făpturi și în legile tainelor firii, dar la nașterea Domnului se revarsă din ceruri bucuria dumnezeiască a Crăciunului creștin, cu darul cel mai sublim, vederea lui Dumnezeu.

O, cum ar vrea să se trezească de sub glie toți oamenii scriși sau nescriși pe paginile îngălbinite ale istoriei, să se minuneze de măreția peșterii sărace din Viflaim care ne aduce în dar pe Fiul lui Dumnezeu, ca prunc pe brațele dalbe de Fecioară!

Unde este minunăția marmorei albe, sau scilipirea zăpezilor din regiunea de miază-noapte, sau frumusețea de smaragd a boltei azurii, față de podoaba nețărnută frumuseți dumnezeiești din ieslea Viflaimului?

Aci este fântâna cu izvor cristalin a bucuriei cerești, binecuvântată de pruncul Isus „cel uns cu oleiul bucuriei“, ca să ofere omenirei rătăcite, întunecate și copleșite de suflul morții, un nou întreit dar spiritual: Calea, Adevărul și Vieața. Da, o nouă vieață, vieață creștină, un alt răsărit, „răsăritul cel de sus“, o nouă bucurie, aceea peste fire, prin „lumina dela răsărit“.

Oare mai este cineva între oameni care să mai plângă azi după sosirea mesagiului de bucurie adus de odrasla mesianică a Peșterei sfinte?

Aci se adeverește nota de bucurie permanentă ce caracteriza pe *Sf. Francisc de Assisi* omul minunat care vroia cu orice preț să se facă sărac asemenea lui Dumnezeu din iezlea săracă.

Incepem să pătrundem adâncul înțeles al cuvintelor spuse de un alt om al sfințeniei, premergător sărăcuțului dela Assisi anume: „Ce poate să considere de bun al său pe pământ un creștin evlavios, decât o chitară“... Pe bună dreptate, un suflet curat nimic nu poate dori mai bun pe acest pământ, decât un instrument muzical cu coarde, o chitară, ca să cânte mereu bucuria cerească, adică o inimă pătrunsă mereu de nota veseliei fericite ce nu o dau oamenii nici nu o fură hoții.

Dar, să ne oprim o clipă și să cugetăm, căți sunt între oameni care nu pricep nimic din bucuria cerească a Viflaimului?

Intr'adevăr în drum spre Viflaimul bucuriilor nespuse mulți sunt oprți prin *obstacole* ce nu le pot trece.

Trufia în locul întâi pune cătușe grele pe atâtea brațe și picioare, mai ales pe atâtea frunți infumurate. Omul robit de această patimă josnică se laudă cu averea sa, cu comori, cu ranguri și onoruri; și nu vede ce ar avea el să caute la Viflaim. Aci găsim și pe cei cu multă știință de carte, savanții, cari orbiți de mândria științei lor își pun întrebarea: Ce ași putea eu să învăț în fața peșterii smerite?... Tot aci e și fariseul îngânfat ca un păun strigând: Doamne mulțam că nu sunt ca ceilalți oameni. Și cu el atâția farisei care nu vreau să stea alături de alți oameni și să prăznuiască obștească bucurie a Crăciunului.

Lăcomia asemenea stă în calea multora, ca să nu continue drumul de pioși pelerini spre peștera sfântă. Aci se înșiruesc, după un înțelept cuvânt al *Sf. Augustin*, nu numai ceice răpesc bunul altuia, ci mai ales aceia cari păstrează pătimaș banul și avuția lor. Lacomii tremură la gândul să nu le scadă ceva din avere, se înlănțuesc de avutul lor, încât devin sclavi. *S. Pavel* declară: Lacomul este slujitor idolilor. (Ef. 5, 5). Averile râvnite pe cale neiertată sunt ca spinii pe care îi strângi în pumn încât te înțeapă și te fac să sângerezi, *Sf. Ioan Gură de Aur* spune că e bine să purtăm averile pe palma deschisă ca să nu ne înțepe, adică să le ținem la dispoziția celor lipșiți, precum este voința lui Dumnezeu; altfel ne rănesc sufletul și ne împiedică dela ajungerea mântuirii.

Robii averilor nu pot să vadă calea luminoasă înspre peștera din Viflaim. Ei sunt ținuiți în lanțuri de duhul diavolesc al sgârceniei, încât le pare rău și după mâncarea ce o consumă. La aceasta se gândește *Sf. Ambroziu*, când scrie că Dumnezeu cel drept răzbuună lacrimile săracilor prin postul aspru al sgârciților.

În fine cei *necurați* asemenea nu au parte de bucuria Crăciunului. Vânători de plăceri desfrânate sunt orbiți sufletește și poartă inima de piatră. Ei își uită de Dumnezeu. Nu mai au lacrimi de căință pentru păcate și își pierd fericirea aci și în veșnicie. Frumos descrie *Sf. Ambroziu* pe un erou căzut în lanțul desfrăului: „Samson eroul puternic și curajos a su-

grumat leul ; dragostea sa însă nu a știut-o sugruma“.

Alergarea noastră prin vieață pentru a cuceri coroana de biruință numai atunci este rodnică, dacă lăpădam haina veche a patimilor și îmbrăcăm *omul nou*. Omul nou va trebui să aibă inima curată, pentru că numai așa va putea vedea pe Dumnezeu, Acesta e rostul cuvintelor lui Isus: *Fericiți cei curați cu inima*, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. (Mat. 5, 8)

Rugăciunea caldă de zi și noaptea către Dumnezeu, ne va aprinde sufletul în văpăi nebănuite de iubire pentru Dumnezeu.

Sprovada și împărtășania ne vor descătușa sufletul de povara păcatelor și îl vor face să sboare sus înspre stânca peșterii curate ca azurul cerului, unde este așezat cuibul de vultur al micuțului Isus. Cum poate cineva să se facă părtaș bucuriei de Crăciun, fără a avea sufletul curat, împodobit cu harul dumnezeesc, mai prețios decât aurul, smirna și tămâia Magilor veniți din răsărit cu daruri în fața peșterii ?

Infrânarea este virtutea aleasă prin care ni să dă din plin bucuria de Crăciun. E erinul virtuților, prin care omul se aseamănă îngerilor. Prin ea se face sufletul nostru luminița arzând în vie licărire de credință și iubire înaintea iezlei minunate, Ea este după un cuvânt ales al *Sf. Atanasiu*, „bucuria profeților, poadoaba apostolilor, viața îngerilor și coroana de biruință a sfinților“.

Iubirea aproapelui prin fapte de milostivire ne apropie tot mai mult de focul iubirii dumnezeiești din peștera săracă de aceste raze ferbinti răspândite până la cele mai ascunse și mai depărtate colțuri ale pământului, ca să învezelească toate inimile obidite și zbuciumate, dornice de mântuire.

Noi, și împreună cu noi *toți oamenii* trebuie să simțăm adierea dulce a bucuriei de Crăciun, pentru că Dumnezeu a venit ca tot omul să afle izbăvire.

Dacă vrem să trăim intens acest fericitor avânt de veselie creștinească în fața praznicului Nașterii Domnului, să ascultăm cuvântul *Sf. Francisc de Assisi*, care la anul 1223 în o peșteră din apropierea orașelului italian Greccio a făcut iezle ca

la Viflaim și a fost fericit să vadă în ea pe pruncul Isus, să-l iea în brațe și să fie dezmiertat de mânuța lui scumpă. La propunerea fratelui Morico de a nu se mânca în ziua de Vineri carne fiindcă pe acea zi cădea în acelaș an Crăciunul, a răspuns Francisc : „Dacă este Crăciun atunci nu este Vineri. Dacă ar putea mânca și pereți carne, în aceasta zi și lor le-ași da carne ; dar fiindcă nu știu să mănânce atunci cel puțin îi ung și pe ei cu carne. Dacă ași cunoaște pe împăratul, l-ași ruga să dea ordin în această zi ca toți oamenii în ziua de Crăciun să dea mâncare din belșug păsărilor, mai ales surorilor noastre ciocârlilor, și ceice au vite în

grajd, să le dea hrană deosebit de bună pentru iubirea față de micuțul Isus născut în iezle. Celor bogați le-ași impune îndatorirea ca în această zi să provadă cu cele trebuincioase pe toată lumea bolnavă“.

Revarsă Tu Pruncule Isus, Dumnezeul nostru, din iezlea minunată, flăcările iubirei Tale de Crăciun peste noi și peste toată omenirea. Fă-ne părtași clipelor de fericire ale păstorilor, care în noaptea sfântă au fost încurajați prin rostul îngerului (Luc. 2, 10) : „Nu vă temeți, că iată vestesc vouă bucurie mare“.

Dr. Titus Malai.

Inchinare către Isus în ziua de Crăciun

Iubiți Creștini!

În această zi binecuvântată și sfântă, în liniștea căreia corurile îngerești cântă imnuri de laudă, în aceasta zi tainică nu se cuvine omului să grăiască. Acum nu se poate vorbi, ci numai ruga.

Veniți deci, Fraților, veniți să ingenunchem cu gândul înaintea ieslei din Viflaim. Cum ne emoționează și gândul că mii și milioane frați de ai noștri, se însuflețesc în această zi friguroasă, când glasul preoților cheamă la rugăciune pe toți frații noștri creștini din orașe și sate, din văi și din munți.

Fraților, îmi auziți glasul!

Să ne rugăm!

Nu poate vorbi omul atunci, când ingerii cântă. Să-i lăsăm să-și înalțe slăvitelile cântece de mărire, noi însă să amuțim cu uimire sfântă, numai inima să ne bată, inima noastră omenească, recunoscătoare. Acum nu se poate vorbi, ci numai mulțumi și cere.

1. Îți mulțumim pruncule Isus, pentru tot.

Îți mulțumim că ne-ai dat această zi binecuvântată, în care steaua ce a strălucit deasupra peșterii din Viflaim, a revărsat mai întâiu lumină, asupra pașilor noștri, ce orbecau în întunec. Căci, cea ce știm despre Dumnezeu, despre noi și despre viața noastră, ne-a învățat lumina acestei stele. Cine e Dumnezeu, care a zidit lumea cu puterea sa nemărginită și iubește pe oameni cu inimă de tată? Tu ne-ai învățat pruncule Isus și ție avem să-ți mulțumim. Ce e omul, și ce e sufletul său nemuritor eșit din inima Ta sfântă? Dela Tine știm pruncule dumnezeiesc și Ție îți mulțumim. De unde am venit pe acest pământ și, încotro se îndreaptă de aci viața noastră, dincolo de mormânt? Dela Tine știm, pruncule Isus și Ție îți mulțumim.

Dar îți mulțumim nu numai pentru câte ne-ai învățat, ci mai ales pentru cât *am primit* dela Tine; nu pentru câte am auzit del Tine, ci pentru câte *ai jertfit* pentru noi.

Ce valoare poate avea sufletul nostru, cel atât de neglijat, de atâtea ori aruncat

în noroi, de atâtea ori dat morții păcatului, dacă Tu, Fiul lui Dumnezeu, n'ai pregetat a te cobori pentru el în ieslea înghețată din Viflaim? Îți mulțumim Doamne, că ai venit în mijlocul nostru și îți mulțumim pentru câte ai făcut pentru noi.

2. Venim la Tine, Isuse, și cerem. Nu te mânia pe noi, pruncule Isus, dacă rugămintea noastră se îndreaptă și în ziua aceasta sfântă către Tine și cere pace petru sufletul sbuciumat al omeniei.

Doamne noi credem ce a prorocit Isaia despre Tine, că *în împărăția ta, vor trăi lupul cu mielul, și leopardul se va odihni împreună cu iedul* (Is. 11, 6) și acolo *„sabiile le vor topi în pluguri și lancele în coase* (Is. 2, 4). Da, noi credem, că această pace binecuvântată ar stăpâni pe pământ, când oamenii ar primi jugul tău, care e plăcut, și sarcina ta, care e ușoară. Dar privește viața noastră, acum la două mii de ani dela nașterea ta și ne compătimeste! O, câți sunt, care încă nici nu au auzit de Tine! Și, dintre aceia, cari se numesc creștini și credincioșii tăi, cât de mulți sunt, cari prin viața lor ușuratică, fără inimă și imorală, batjocuresc numele de creștin... Vedem roadele acestei vieți, suferim deajuns pe urmele ei!

Pruncule Isus! Tu ne-ai spus, că *„din aceasta vor cunoaște toți, că sunteți ucenicii mei. de veți avea dragoste între voi“* (Ioan 13, 45), și totuși ură nemărginită clocotește în inimile indivizilor și a popoarelor și nu știm, când va izbucni groaza unui nou război, ori când se va aprinde flacăra luptei sângeroase între frați, în urma neînțelegerilor dintre clasele sociale. Câtă ceartă, dușmănie, răutate este între noi, încât nu ne iertăm, nici milă nu avem unul față de altul!

Isuse, Tu ne-ai spus că *„Pace las vouă, pacea mea o dau vouă: nu v'o dau, cum o dă lumea.“* (Ioan 14, 27). Așa ne-ai spus odinioară, dar unde a dispărut pacea din mijlocul nostru, cine trăiește azi în pace și fericire? Nu avem pace cu noi înșine, fiindcă n'am făcut ordine în patimile și instinctele, ce ne îndeamnă la păcat și nu avem pace cu alții, până când noi înșine nu avem pace.

În noaptea tainică din Viflaim au cântat două coruri: îngerii curați din ceruri și păstorii de pe pământ. Din cântarea sufletelor curate și a inimilor binevoitoare a răsărit mărirea lui Dumnezeu și pacea oamenilor. Astăzi însă sunt puține inimi curate și suflete binevoitoare între noi, și de aceea nu este „mărire lui Dumnezeu“; și fiindcă nu-i dăm mărire cuvenită lui Dumnezeu, nu avem nici „pacea între oameni.“

Căci și astăzi încă tot numai numele ni-e creștin, nu însă și viața, de aceea ne sbatem între chinurile morții, de aceea se sfârșește fără rezultat orice încercare a noastră și ni se închid toate căile pe cari am pornit cu nădejde.

Dr. Tugamir Toth.

Ne rugăm ție Isuse, ca să fim ai Tăi cât mai mulți și cât mai tare! Ne rugăm ție, ca întunerecul nopții ce a cuprins omenirea să străbată iarăși lumea Ta din Viflaim și, să audă fiecare om de pe buzele îngerilor. să audă să înțeleagă și să relaizeze în viața sa mesajul tău prea sfânt: „Nu vă temeți, căci vă vestesc bucurie mare, care va fi la tot poporul. astăzi s'a născut vouă. Mântuitorul.“ (Luca 2, 11.)

Fraților, cari mi-ați auzit cuvintele în această zi sfântă, ingenunchiați cu gândul în fața pruncului din Viflaim, și roștiți după mine, cu mâinile încrucișate spre rugăciune, cu inima umilită și înfrântă:

Isuse, iubește-ne! Isuse, ajută-ne!
Isuse, nu ne părăsi niciodată! Amin.

Trad. Emil Tatar.

Peștera din Viflaim.

Cu prilejul unui recensământ, sub dominația lui August al Romei, numeroase caravane se îndreaptă spre ținuturile lui Iuda, ca fiecare să se înscrie în cetățile lor de obârșie. Atunci au străbătut și Iosif cu Maria calea oșoasă și lungă de 120 kilometri, din Nazaretul Galileii până la orașul profețiilor lui Israel și a nădejzilor mesianice. Viflaimul, cetatea pâinii, orașul amintirilor biblice, a lui Abesan, a lui Elimelec și Noemi, Booz și Rut, a lui David împăratul și a lui Natan prorocul și Roboam regele; a fost ales de Domnul prin Mihea prorocul pentru „marea taină străină, ca să se nască cel născăput“. Dar Viflaimul n'a avut loc pentru el. Mulțime mare era adunată pentru recensământ; întâii sosiți au fost primiți pela prieteni și rudeni. apoi s'au umplut toate casele cu streini. În unicul han din Viflaim a lui Chamaan, fiul lui Berzelai din Galaad mișuna mulțime mare, încăperile toate erau ocupate. Maria și Iosif n'au aflat loc de odihnă; unicul lor adăpost a fost peștera săpată în piatră dela marginea cetății.

Acolo se adunau turmele păstorilor în timp de ploaie și vânt.

În una din acestea, comună animalelor și oamenilor, au trebuit să se retragă. Nu departe era cetatea lui Irod. a sălbatecului idumeu; aici era bogăție și desfrâu.

Adevăratul urmaș al tronului lui David tremura de frigul ierni pe paie într'un grajd, iar Viflaimul îl aclamă pe Irod și pe Cezar, doi tiranii, doi uzurpatori și închidea porțile împăratului de patruzeci de veacuri prevestit. Veacurile au suspinat după a lui venire, lumea la așteptat, iar când a sosit nu l-au primit. Acest Mesia n'a fost pretendentul împărățiilor acestei lumi, el cerea în schimb stăpânirea unei împărății spirituale. Pentru asta a venit în lume.

În peșteră a devenit Maria mamă, pruncul ei zăcea în iesle. Ce leagăn pentru Fiul lui Dumnezeu? Tronul acestui Rege al lumii încă n'a fost mai strălucitor, Crucea pe Golgota.

Evangheliile nu amintesc nimic despre locul peșterii, dar tradiția care amintește adăpostul păstorilor e veche, e din veacul al II-lea. Pomenesc despre acest loc, Sfântul Iustin în „Dialogul cu Trifon“ și Origen în „Contra lui Celsus“. Mama lui Constantin cel Mare, sfânta Elena a ridicat în anul 325 o biserică în acelaș loc unde s'a născut Mântuitorul lumii. În apropierea peșterii, pe acest pământ, unde cum spune psalmistul „a eșit adevărul“, a voit sfântul Ieronim, aprigul luptător al bisericii, să viețuiască și să moară, iar amintirea suferințelor lui Isus din peșteră, l-a făcut pe Ieronim să

verse multe lacrimi. Și viața i-a fost și lui chin și suferință. Pieptul lui a purtat până la moarte urmele unei aspre pocăințe. Era sdrobit și negru ca tăciunele. Deși trupul lui a fost transportat împreună cu ieslea din Viflaim la Bazilica liberiană din Roma, locul lui de suferință e și azi loc de pelerinaj.

Acolo unde patru coline își împeună coamele lor, înspre răsărit de Viflaim se văd ruinele unui turn, clădit pe resturi de vechi așezări. Arabii o numesc azi Seiar-el-Ghanem „staulul oilor“. Aici a fost după sfântul Ieronim, arătarea cerească: „Nu vă temeți, bucurie mare vă vestesc vouă, azi s'a născut în orașul lui David

un Mântuitor“. Și de aici au pornit veseli păstorii cu turmele lor, invitându-se „veniți să mergem la Viflaim“. Dar ce contrast? Chemarea e cerească, iar regele mic zăcea întins pe paie. Ce minte ome-nească poate pătrunde acest mister? Dar Isus a voit, ca unind cele două extremități a măririi divine și a slăbiciunii ome-nești, să ne dea din leagănul nașterii sale obscure o învățătură. Dacă la nașterea lui Isus, pământul a rămas mut și indiferent, cerurile s'au clătinat în cele mai îndepărtate sfere, și cântece îngerești au proslăvit pe Domnul, și nădejde au adus bieteii omeniri.

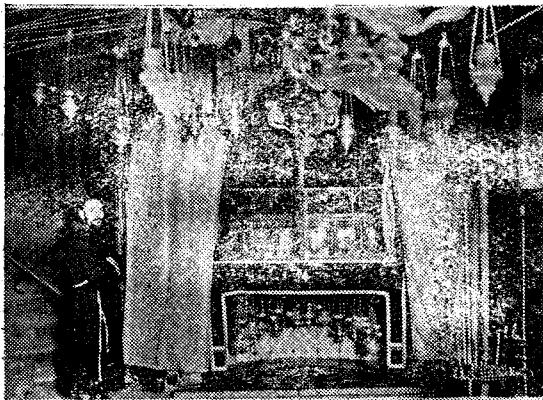
Dr. Emilian Lemenyi.

Din locurile Sfinte.

Cetatea Viflaimului.

La opt kilometri de Ierusalim, în mijlocul unui ținut din cele mai roditoare ale Iudeii, pe culmea unui deal destul de înalt, se ridică micul oraș Viflaim.

Ceeace face Viflaimul atât de cercetat și de iubit evlaviei pelerinilor, este sfânta peșteră unde s'a născut Mântuitorul lumii,

Vederea de azi a peșterii din Viflaim.

unde păstorii și magii, reprezentând pe jidovi și pe păgâni au venit să-i-se închine.

În timpul Nașterii Mântuitorului, se afla la porțile Viflaimului, un fel de han unde poposeau negustorii și streinii ce veneau aici. Când Iosif și Maria au sosit la Viflaim, ascultând de porunca stăpânirii, o mare mulțime de jidovi chemați la fel pentru recensământ, umpleau micul târgu-

șor. Ei au fost siliți să-și caute adăpost în fundul unei din peșterile săpate în deal unde țineau vitele în tot timpul iernii. În această strămoare, între vite se naște Acela, pe care îl aștepta lumea de atâtea mii de ani. Aceasta a fost, după socotelile învățaților, ziua de 25 Decembrie anul 754 dela întemeierea Romei. Fiul lui Dumnezeu se supune tuturor slăbiciunilor firii omeneste. A fost învelit în fașe și culcat pe paie în ieslea animalelor. Ce înfățișare! Câtă măreție și câtă umilință. În timp ce bogații și puternicii lumii acesteia dorm cufundați în somn, această minune prin îngeri se arată păstorilor cari erau de pază în jurul vitelor. O strălucire puternică luminează cerul și se aud răsunând aceste cuvinte admirabile: *Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire.*

Azi peștera Nașterii Domnului este sub renumita biserică zidită de Sf. Elena. Te poți coborî în ea pe două scări. Ea are forma unei cripte neregulate, ai cărei pereți săpați în stâncă, sunt acoperiți azi cu marmoră și covoare prețioase.

Lumina zilei nici când nu pătrunde aici. O mulțime de lămpi de argint răspândesc o lumină blândă și plină de taină. În fundul peșterii o placă de marmoră pe care se află o stea de argint arată locul unde Fecioara Maria, fără ajutor și fără dureri, născu pe Mântuitorul. În cercul stelei se poate citi în limba latină inscripția ur-

mătoare: *Aici s'a născut Isus Hristos din Fecioara Maria.*

În anul 1847 steaua de argint a fost furată de dușmanii Birecicii (Turci). Dar în urma intervenției energice a ambasadorului francez la Constantinopol, ea a fost redată înapoi în 1853.

Pelerinul la Locurile Sfinte nu intră nici când fără emoție (mișcat sufletește) în acest loc binecuvântat. Din nefericire ieslea nu mai este în Viflaim. Ea să păstrează azi în Roma în biserica Santa Maria Magiore. O bogată raclă de moaște lucrată numai în argint în formă de leagăn, cuprinde această prețioasă relicvie (moaște, rămășiță sfântă)

Din punct de vedere istoric nici un loc din lume nu e mai bine dovedit decât peștera din Viflaim.

Invredniciți de Bunul Dumnezeu, în vara trecută am intrat și noi pelerinii români cu sială și frică în sfântul loc al nașterii lui Hristos. Ne socoteam nevrednici, pentru puțină noastră credință, de a intra spre închinare în locul unde au fost trimiși de înger păstorii și povățuiți de Dumnezeu prin steaua minunată cei trei crai ai Kăsăritului.

Cu adâncă smerenie și fiori de credință ne apropiem de locul care a fost leagăn Mântuitorului și îngenunchiem copleșiți de sfinte sentimente și amintiri de cele petrecute aici. Par'că vedeam îngenunchiați alături de noi pe smeriții păstori și bogații crai, iar deasupra și în jurul nostru par'că auzeam sunând glasurile corului minunat al îngerilor, care vestea lui Dumnezeu mărire și oamenilor pace.

Impresiile adânci săpate în sufletul nostru din aceste sfinte locuri rămân neșterse pe toată viața.

Viflaimul.

Dumnezeiescul Mântuitor prin nașterea Sa a sfințit sărăcia, îndemnând pe oameni să-și poarte cu resemnare crucea. Celor săraci le cere să-și poarte cu răbdare sărăcia, iar bogaților le cere să fie miloși, buni și blânzi cu cei lipsiți.

Dela Isus încoace, multe mii de oameni urmând cuvântului Său, și-au părăsit avutul, ca să poată sluji mai bine lui Dumnezeu.

În fruntea acestor oameni stă Sf. Francisc de Assisi, care după ce și-a împărțit întreaga avere săracilor, s'a retras din sgomotul lumii, dedicându-și întreaga viață „*Micuțului prunc din Viflaim*“. Și ce plăcere simțea el când se gândea la: „*Sărăcuțul fiu al Mariei*“.

În deosebi în ziua de Crăciun simțea dulce mângăere, când cu șiroaie de lacrimi pe față, sta cu totul cufundat în aceste meditații.

Cu trei ani înainte de moartea sa având îngăduința Papii, a zidit în apropierea unei păduri lângă locul numit: „*Castrum Grecii*“ — un grajd o iesle și un altar, după modelul celui din Viflaim.

Se vedea acolo într'o strălucire mare: Isus în iesle, Fecioara Maria, Sf. Iosif, îngeri, magi, păstori și oi. Aici își petrecea apoi Sf. Francisc Crăciunul, împreună cu frații săi călugări și mulțime de oameni, cântând și preamărind pe Dumnezeu. Se slujea și Sf. Liturghie la care predica Sf. Francisc. Cu toții plângeau și suspinau când le vorbea despre dragostea micului Isus, zicând: *Să iubim dar pe Pruncuțul din Viflaim, care pentru a ne câștiga inimile, ne-a dat dovezi așa de mari despre dragostea sa. Să-l iubim dar să-i arătăm dragoste, pentru dragoste, dragoste nemăsurată pentru dragostea lui nemărginită față de noi.*

Sărbătoarea aceasta măreață s'a ținut apoi, an de an în „*Noaptea Sfântă*“ și de aicea a rămas obiceiul, că în ajunul Crăciunului se aranjează câte un Viflaim

ăproape în toate bisericile catolice. Asemănător este și obiceiul nostru, de a umbla copiii în ajunul Crăciunului cu Vi-flaimul, din casă în casă, împrăștiind bucurie la toți creștinii.

Țițica Domșa.

Mărire lui Dumnezeu.

Mărire lui Dumnezeu,
Că s'a născut Fiul său.

Sculați frați, nu mai dormiți,
Ci cu grabă să veniți
Spre orașul jidovesc,
Ce Vi-flaim îl numesc.

Că acolo s'a născut
Cel așteptat de demult,
Și zace pe fân uscat
În scutece înfășat.

Veniți frați să alergăm,
La iesle să ne-adunăm.
Cu magii să ne 'nchinăm,
Cu îngerii să cântăm:

Mărire lui Dumnezeu,
Și Preasfânt Fiului său.
Și de acum până 'n vecie,
Hristoase mărire ție!

O faptă mare a Papei Pius X.

În Veneția, este o casă pe peretele căreia și azi putem vedea o placă de marmură cu următoarea inscripție: „Iată cea mai mare faptă a Papei în Veneția“.

Istoricul și însemnătatea acestei plăci este următorul:

Papa Pius X. înainte a fost mitropolitul Veneției. Atunci erau timpuri de grea încercare pentru biserică. Orașul era condus de persoane, dușmane bisericii și religiei. Bisericile erau goale căci lumea nu le cerceta.

Prima faptă a lui Pius X. a fost, că a editat o mică revistă săptămânală, numită „Difesa“ (Apărarea). Și nu numai că a susținut revista cu banii săi, dar se ducea personal la toți credincioșii, rugându-i

să se aboneze la revistă și să o citească regulat. Astfel printr-o muncă statornică a ajuns ca revista să fie citită în toate familiile mai de seamă din Veneția.

În curând s'a văzut și efectul binefăcător al acestei reviste, căci la prima alegere de consilieri municipali nu s'au mai ales cunoscuții dușmani ai bisericii, ci persoane despre cari se știa că sunt buni creștini catolici. Bisericile au devenit din ce în ce mai neîncăpătoare. Atât mitropolitul cât și credincioșii atribuiau această schimbare mai ales apostolatului făcut prin revista „Difesa“.

Casa pe care se află această placă de marmură, este tipografia unde s'a tipărit această revistă.

O pildă grăitoare despre susținerea și răspândirea presei bune.

R.

La ieslea sfântă!

*Din Fecioară preamărită,
Hristos ni s-a născut!
O mică peșteră smerită
În iesle i-a dat scut!*

*Păstori cucernici alergară
Să I-se 'nchine Lui,
Iar îngerii în cor cântară
Din slava cerului:*

*„Lui Dumnezeu în veci mărire
În cerul său preasfânt,
Și între oameni învoire
Și pace pe pământ“...!*

*Trei Crai plecați cu scumpe daruri,
Mănați de-un dor ascuns,
Călătorind prin multe valuri,
La peșteră-au ajuns.*

*Intrând smeriți cu-a lor tezaur,
Adânc s'au închinat,
Cu drag tămâie, smirna și aur
Pruncuțului i-au dat.*

*Și — împlinindu-și ei solia
S'au dus în țara lor,
Vestind pe cale bucuria:
„Avem Mântuitor“ !!!...!*

Păr. Aurel Papin.

Cetitorilor noștri le dorim sărbători fericite.